

af det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) og tilraade at vedtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu er kommet fra Landstinget, og hvorefter Forslaget er, hvad det skulde være: En ren Omsætningslov og ikke en Skatteforhøjelseslov, og mod hvilken den højtærede Finansminister oppe i Landstinget jo egentlig ikke har gjort nogen væsentlig Modstand udover den rent svage Modstand, man altid gør, inden man fraviger sin egen oprindelige Tanke.

Zahle: Det er jo en ret ubetydelig Sag, som foreligger her til Behandling. Det var den allerede i sin Begyndelse, da der oppe i Landstinget fra den højtærede Finansministers Side forelaa et Forslag om at forhøje Skatten paa en Hektoliter Øl fra 6,85 til 7 Kr. Den højtærede Finansminister udtrykte jo ogsaa i nylig citerede Vendinger paa det bestemteste, at denne Sag slet ikke paa nogen Maade var ham magtpaaliggende, tværtimod, den var ham egentlig ganske ligegyldig. For Statskassens Vedkommende spillede det ingen Rolle, sagde han, det var blot en Nemhed for Embedsmændene, og undte man dem ikke denne Lettelse i Udregningen, kunde det være det samme.

Som Sagen nu foreligger, efter at Landstinget har ændret de 7 Kr. til 6,85, og bortset fra nogle enkelte Bestemmelser, som man aldrig kunde tillægge synderlig Betydning, med Hensyn til, hvordan Føstagen skal være mærket, og hvem der skal bestemme dens Størrelse o. l., noget, som maaske kræver Lovhjemmel, maaske ikke er mere, end hvad Administrationen selv gennem en liberal Fortolkning kunde have ordnet —, er det nærværende Lovforslag nu egentlig et Forslag til en Lov om, at Ølskatten skal opkræves med det samme Beløb, som den vilde blive opkrævet med, hvis vi ingen Lov vedtog. Saa besynderlig har denne Sags Gang været hidtil. Den kunde jo ganske sikkert være gaaet overordentlig let igennem Rigsdagen, hvis den ikke var bleven forkludret; ingen havde da tænkt paa ikke at vedtage det foreliggende Forslag i dets oprindelige Skikkelse, det vilde sagtens have kunnet samle Flertal i det andet Ting, det er der ingen Tvivl om. Naar det ikke er sket, skyldes det den Mangel paa Interesse for Forslaget, som den højtærede Finansminister udviste og tilkendegav ved sine Udtalelser under dets første Behandling i Landstinget den 11. November i Aar.

Men efter at den højtærede Finans-

minister har behandlet sit Forslag saaledes, er det mig i høj Grad paafaldende, at han nu kommer her ned til dette Ting og opfordrer til alligevel at forhøje Ølskatten til 7 Kr., og at Regeringspartiets Ordfører gør sig til Talsmand herfor. Skulle vi da nu virkelig forandre dette Forslag og vedtage en Skat af 1 Øre paa 36 halve Bajere, dernæst sende et saadant Forslag op til Landstinget og risikere, at Landstingets Flertal bliver staaende paa det Standpunkt, som det en Gang har vedtaget, derefter faa Sagen i Fællesudvalg og saa maaske ende et eller andet Sted midt imellem 7 Kr. og 6,85, maaske ved 6,90 eller ved 6,92 $\frac{1}{2}$ eller hvor som helst. Det er jo ved at blive en komisk Affære. Da Sagens Realitet er saa yderst ubetydelig, og da vi have den højtærede Finansministers Udtalelse for, at den heller ikke er ham magtpaaliggende, og at den efter hans Skøn er ligegyldig for Statskassen, vil jeg virkelig tilraade, at vi ikke herved fra dette Tings Side i en saa ganske underordnet Sag give os til at sende et Forslag frem og tilbage mellem de to Ting. Der er jo virkelig ikke megen Grund til at forhøje Skatten paa Øl, fordi man gaar over fra den ene til den anden Slags Maal. Sagen er i alt Fald — deri har den højtærede Minister Ret — ganske ubetydelig, som den er ham ganske ligegyldig. Derfor synes jeg ogsaa, at vi skulle behandle den ganske koldblodigt, tage det Forslag, vi have faaet herved, og ikke tage Konflikt mellem Rigsdagens to Ting paa en saadan ubetydelig Sag.

N. Jensen: Den Uenighed, her er til Stede, mellem de forskellige Talere, er jo ikke ret stor, og jeg kan ikke nægte, at for mit personlige Vedkommende er jeg ikke i Tvivl om, at man fra alle Sider let vil kunne gaa til at vedtage de 7 Kr. som Skat paa en Hektoliter. Det er jo ikke ubekendt for ældre Medlemmer af dette Ting, at da vi første Gang vedtog Ølskatloven, lagde Bryggerne saa meget paa Øllet, at de godt kunde have svaret 10 Kr. af Tønden, medens de slap med 9. Derfor er jeg paa det rene med, at denne Forhøjelse ikke vil mærkes af Forbrugerne. Man vil ikke komme til at give mere for Øllet. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være noget til Hinder for, at man ved dette Forslag afrunder opad, ligesom man har gjort ved tidligere Lejligheder. Man kan nok sige, at den Sum, der her er Tale om, ikke er nogen stor Sum, men det bliver alligevel i Kraft af det gamle Ord: